

Szakács Betty

Hanga

Tavas van, kikelet, csiripelnek a verebek. A zord tél, a hideg továbbállt, nem kocogtatja már az ember fogát. Tavasz puha szellők bontják már a rügyeket, melyek halkán pattogzanak a recsegő ágakon. Madarak zengő éneke tölti be a teret. Hamarosan a virágillat is a mezőről a házig terjed. Lassacskán, a hóvirág után, a gyermekláncfű is magasodik. Lány szellő borzolja a madárfióka tollát, mely csak arra a pillanatra vár, hogy megerősödjön és szárnyaljon, repüljön felfelé a határtalan égig, a csillagokig. S ha majd szárnyaival az eget érinti, lelophasson egy-egy aprócska csillagot magának. De azzal nem számol a csacska fióka, hogy a kis csillag nem maradhat az övé, mert tőle ellopják a csacsogó csermelyek, a rohanó patakok, a vadul zúgó folyók és a nagy sodrású folyamok, megpecsételvén így a kis csillag sorsát: sós tengerek, óceánok vizének mélyén él tovább a csillagocska egyedül, árva magányban.

Oly magányos lesz, mint Hanga — egy parányi falucska legszebb szőke kislánya —, aki egy piros fedelű házikóban éli egyedül, elhagyatottan szerény kis életét.

Hanga évek óta siratja elveszett kedvesét, akit a háború ragadott el tőle, ezt a fiút az elárvult szőke mátká még mindig visszavárja. Most is ott ül egy kősziklán, könnyes szemmel. A bánat sorvasztja, arca egyre haloványabb, alig bírja szíve nagy fájdalmát. Megveti gyáva lényét s elveszti minden reményét. Véget akar vetni életének, a végét szeretné már szenvedéseinek. Nem várja már többé kedvesét, egyedül csak életének a vesztét. Elsuttog egy csendes imát, majd a tóba veti magát és várja a megváltó halált.

A vízbe elsüllyed a kislány, a mély tó fenekén vár, mindaddig, amíg kinyitja két szép kökény szemét, de aztán hangosan fölsikolt. Éles sikolya úgy visszhangzik, mint egy barlangban. Mellette a vízi világ összes csodája veszi körül, ünneplésen köszöntik őt. Hanga álomnak véli, hogy a vízben a sírját nem leli, hiszen lélegzik, akár a földön, éltében. Olyan ez a hely, mint egy csodálatos mesevilág. Hirtelenjében egy óriási hal szegődik mellé és megérinti a karját. Hangának követnie kell őt. Mennek, addig mennek, mígnem egy sötét mélységbe érkeznek. Hanga félelmében szorosan hozzábújik a halhoz. És csodák csodájára eme óriásnak meleg a teste. És ez a melegség a szívébe szerelmes emlékként nyilallik. Tétován hátrálni kezd. De a hal nem tágt. Csókot lop a riadt kislány ajkára, aki úgy csókolja vissza, mintha régen elvesztett szerelme volna. Olyan jó volt újra éreznie a szerelemnek az édes ízét ebben a csókban. De nem tart sokáig e csalóka érzés, mert hirtelen egy vízörvénybe kerül. El-elmerül az örvény erős szédítésében, mígnem ájultan veti ki magából egy erős sodrás.

Egyszer csak arra ébred, hogy a Nap sugara nagyon égeti. Azt hitte, hogy csupán egy lidérces álom volt. De nem adja fel, elszánja magát s ismét kergetni kezdi a halált. De újra vízbe csak nem ugrik, talán mégsem álom volt, így hát inkább mással próbálkozik.

— Vízbe úgyse fúlok, megment e vízi világ lénye, legyen hát gyilkosom kősziklának éle.

Ezzel a szándékkal fölmászik a magasba és ugrik egyet, egyenesen egy kősziklára. Elkapja egy huncut elszánt tavaszi szellő, és fölrepíti a magasba, majd hirtelen csókokkal hevíti őt. Hanga szívében újra a szerelem tüze ég és alig tudja elviselni a vágyat halott kedvese iránt, ami újra és újra föllobban benne. Hirtelen egy légörvénybe kerül. A lány újra csak a fűben fekszik, s nem tudja elhinni, hogy ismét a szelíd Nap melegíti őt. Megint csak álomnak véli a dolgot, s újra elgondolkodott, míg valami eszébe nem jutott:

— A víz, a föld sírom nem adja. A tűz talán a pártomat fogja.

El is ment a tópart melletti fenyvesbe, ahol egy kis gyufaszállal az egész erdőt felgyújtotta, majd beállt a lángtenger közepébe, de a tűz piros-sárga nyelve a bőrért nem égette meg. Egy pirosuló láng megragadta, s szédítő keringőre hívta. Szédültek, forogtak és pörögtek, körülöttük már nem maradt más, csak hamu. Ekkor megindult a felhőknek a csatornája, zuhogott, mintha csak dézsából öntenék. A villám csak úgy sistergett, aztán a mennydörgés hatott pokoli lárma gyanánt, majd ismét csend lett, síri csend, egy aprócska pissenés sem volt hallható, egyedül csak a kislány zilált levegővétele. De az elszánt, merész perzselő lángocska addig-addig táncoltatta, kábította Hangát, mígnem őmaga izzó parázssá nem vált. Hirtelenjében a kislány sajnó szíve megremegett, újra látta rég elveszett szerelmét, amint az esőben forgatja. Könnybe lábadtak Hanga kökény szemei, miközben a boldogság a szívét majdnem szétrepeszti. Örömtől zokogva kiált fel a kislány:

— Édes galambom, merre jártál, hogyhogy ide visszataláltál?

— Szívembe gyökerezett, oltott rózsám, háborúból hazajövet elrabolt egy gonosz boszorkány. Megátkozott engem: míg te életed értem el nem veted, addig légben, tűzben, vízben kell élnem életem. De jöttél te, kedvesem, s megszabadítottál engem eme szörnyű átoktól. Köszönöm neked, s a boszorkánynak, mit értem tetettek, a banyának azért, hogy téged a haláltól megmenthettelek. Most, hogy ide visszatérhettem, engedd meg, hogy kezedet megkérhessem. Élünk boldogan, vidáman, s fordítsunk hátat ennek a bűnös világnak.

Így is történt, ahogy elmeséltem. A két fiatal együtt, úgy élt tovább, akár a tündérmesékben...

